Во моменти на длабока болка и загуба, најважно е да останеме сплотени.

Деновиве сме сведоци на трагедија што ја потресе целата нација, трагедија што не носи само тага, туку и одговорност – да бидеме луѓе, да бидеме заедно.

Болката што ја чувствуваат семејствата на настраданите е незамислива. Тоа не се вести, тоа не се бројки – тоа се човечки животи, изгубени за миг, засекогаш. И во такви моменти, нашата должност е едноставна, но највозвишена: да покажеме солидарност, да бидеме поддршка, да сочувствуваме – не само со зборови, туку со тишина, со почит, со разбирање.

Општеството се гради токму во вакви мигови. Кога болката на еден станува болка на сите. Кога заедницата стои цврсто зад оние што изгубиле сè. Тоа е вистински тест на човечноста. Тоа е момент кога личните разлики, политиките, партиските обвинувања и дневните препирки губат значење. Останува само едно – заедничката тага и човечката обврска да не ги оставиме сами оние што најмногу страдаат.

Не може да има напредок без сочувство, без разбирање, без заедништво. Затоа е важно сите, и поединци и институции, да ја покажат својата подготвеност за поддршка – не декларативно, туку вистински и трајно.

Сплотеноста не значи само солза и минута молк. Таа значи грижа, помош, внимание, присуство. Затоа, сега повеќе од кога било, Македонија треба да покаже дека знае да биде едно срце – кога боли, кога тагува, кога страда.

Само така ќе можеме да се издигнеме над трагедијата. Само така ќе можеме да се наречеме општество. Трагедија што ја потресе Македонија е болка што мора да стане повик за промена.

Македонија е обвиена со тишина и тага. Сведоци сме на една од најголемите трагедии што ја погодиле нашата држава во поновата историја. Трагедија што не остава никого рамнодушен, трагедија што носи со себе болка, гнев, прашања и потреба од итни одговори.

Ова не е само настан. Ова е шок кој силно нè потсетува колку сме ранливи кога системите што треба да нè заштитат години наназад затајуваат.

Животи се изгубени. Судбини се засекогаш променети. Семејства останаа без своите најблиски. Тагата мора да не’ обедини, но не смее да нè парализира. Овој момент не смее да помине во заборав. Мора да биде пресвртница. Оваа болка не смее да стане уште една точка во црната хроника. Таа мора да стане повик до секој поединец – да се соочиме со реалноста и темелни промени. Да изградиме култура на одговорност, отчетност и искрена грижа за човековиот живот.

Ова е тест за нашата зрелост, за капацитетот да ја претвориме тагата во акција, а болката во решеност. Македонија заслужува правда. Заслужува систем кој штити. И заслужува да не ѝ се повторуваат вакви трагедии – никогаш повеќе.